

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασὶ τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φυλλοῦ
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτικὸς αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία νέα βασιλεία. — Αἱ αυτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Εἰρήνη.
— Ἡ ἀδελφοῦλα τοῦ μικροῦ Τρόττι (κατὰ τὸ Ἰταλικόν). — Χωρὶς
ὄνομα (μυθιστορία κ. Κ. Παρρέν). — Διαλέξεις καὶ συναυλίαι. — Ἀλ-
ληλογραφία. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς: Ἀγάπη ἴσάν χιόνι (ὑπὸ Δος
Χαρικλείας Καμβουκίδου).

ΜΙΑ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Μία βασιλεία, ἡ ὁποία ἔχει θρόνον τὰς καρδίας τῶν μη-
τέρων, σκῆπτρον τὴν γοητείαν τῆς ἀθάνατος ἀφυπνίσεως εἰς
τὴν ζωὴν καὶ στέμμα τὴν φυσικὴν χάριν καὶ τὴν ἀφέλειαν
τῆς ἀνευθύνου ἡλικίας.

Ἄλλοτε τὰ βῆσανα τοῦ ἀνθρώπου ἤρχιζαν μὲ αὐτὴν τὴν
ζωὴν του. Τώρα ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ἡ ἀγάπη
ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀπομακρύνουν τὴν περίοδον τῶν βασάνων
αὐτῶν τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν ἑπτὰ ἐτῶν.

Τὰ βρέφη καὶ τὰ νήπια, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Χριστὸς τὰ
συνεπάθησε καὶ τὰ ἠλόγησε μαζῇ μὲ τοὺς ἄλλους δυστυ-
χεῖς τῆς ἐποχῆς του, ἀφοῦ ἐκήρυξεν ὅτι εἰς αὐτὰ ἀνήκει ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν, κατέκτησαν σιγά, σιγά, χωρὶς καμ-
μίαν ἐπανάστασιν τὴν βασιλείαν τῆς γῆς.

Μίαν βασιλείαν ἰσχυρὰν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι καὶ ὅλαι
ὑποτάσσονται μὲ ἀγάπην, μὲ ὑπομονὴν, μὲ πραότητα καὶ
συγκατάθεσιν ἄπειρον. Μίαν βασιλείαν συχνὰ τυραννικὴν,
συχνὰ σκληρὰν δι' ἐκείνους ἀκριβῶς, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ πι-
στότεροι ὑπήκοοι, οἱ μᾶλλον ὑποτεταγμένοι καὶ ἀφωσιω-
μένοι θεράποντες.

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν τούτων ἔρχονται αἱ νέαι
μητέρες, αἱ ὁποῖαι καταθέτουν ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον τῆς

μικρᾶς ἡλικίας τῶν ἀγαπημένων των, κάθε ἄλλην ἀπόλαυ-
σιν καὶ κάθε ἡσυχίαν καὶ ἀνιψυσιν καὶ χαρὰν. Ἄφ' ἧς
στιγμῆς ἀκουσθῆ ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ βρέφους, αἱ μητέρες
οὐδένα ἄλλον νόμον ἀναγνωρίζουν καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην
ἀρχὴν ὑποτάσσονται μὲ τόσην αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνη-
σιν, ὅσον εἰς τὴν μικροσκοπικὴν ἀρχὴν τοῦ μικροῦ τυραννίσκου,
ὁ ὁποῖος μὲ τὰς κραυγὰς του συνταράσσει τὰ πάντα, μὲ τὴν
μελαγχολίαν καὶ τὸν πόνον του σκορπίζει τὴν ἀγωνίαν καὶ
τὴν ἀνησυχίαν καὶ μὲ ἐν μειδίῳ γεννᾷ τὴν χαρὰν καὶ
τὴν εὐτυχίαν.

Ἄλλὰ μήπως οἱ πατέρες μένουν ὀπίσω, οἱ πατέρες μά-
λιστα οἱ νεώτεροι, οἱ περισσότερον πολιτισμένοι. Μήπως οἱ
πλέον ἰδιότροποι καὶ οἱ πλέον σκληροὶ καὶ ψυχροὶ καὶ
ἀπαθεῖς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μεταβάλλονται εἰς ἀρνάκια ἡμερᾶ
μὲ ἓνα μικρὸ γέλοιο καὶ ἓνα γλυκὸ μειδίαμα, καὶ ἓνα τε-
ρέτισμα τοῦ μικροῦ! Μήπως ὑπάρχει καμμία ἄλλη δύναμις
τόσον ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν, ὅσον ἡ
δύναμις τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀνισχύρου πλάσματος, τὸ ὁποῖον
καταλαμβάνει τριῶν τεσσάρων σπιθαμῶν τόπον καὶ τὸ
ὁποῖον εἰς τὴν ὠραίαν ἀσυνειδησίαν του εἶναι ὁ πλέον βάρ-
βαρος καὶ ὁ πλέον σκαιὸς καὶ ἀπολίτιστος κατακτητὴς τῶν
καρδιῶν.

Καὶ ἐνῶ ἡ ἀγάπη ἀφ' ἐνός θεμελιώνει κάθε ἡμέραν τοὺς
μικροὺς θρόνους ὠραιότερους καὶ ἀπλοτεροὺς ὑπὸ τὴν στέ-
γην τῶν πλουσίων, ἀπλουστεροὺς καὶ ταπεινοτέρους εἰς τὰς
καλύβας τῶν πτωχῶν, ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
ἀπομακρύνει κάθε κίνδυνον καὶ προετοιμάζει τὸ ἔδαφος διὰ
τὴν εὐτυχεῖ ἀνάπτυξιν καὶ ὁμαλὴν εἰσαγωγὴν τῶν μικρῶν
εἰς τὸν θετικώτερον δρόμον τῆς ζωῆς.

Καὶ ἡ ἐπιστήμη διὰ πρώτην ἴσως φοράν, ἀφ' οὗτοῦ ὑπάρ-

χει, χάρις εις τὴν γοητείαν τῶν μικρῶν κατέρχεται καὶ αὐτὴ πρόθυμος ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς σφαίρας τῆς καὶ ὑπακούπει, αὐτὴ ἡ ἀνιλεῖς, εἰς τὸν μεγάλον νόμον τῆς ἀγάπης καὶ ἐφευρίσκει καὶ ἐπινοεῖ ὅλας τὰς μεθόδους, αἱ ὁποῖαι θὰ εἰσαγάγουν τὰ παιδάκια εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς.

Χάρις εἰς αὐτὴν τὰ μικρὰ καὶ ἀπαλὰ ποδαράκια δὲν φοβοῦνται νὰ πληγωθοῦν εἰς τὰ πρῶτά των βήματα καὶ τὰ ἄβρα καὶ κρινόλευκα χερὰκια δὲν τρέχουν κίνδυνον νὰ τρυπηθοῦν ἀπὸ τὰ ἀγκάθια, ὅπου κρύπτουν εἰς τὰ στελέχη των ὅλα τὰ βόδα τῆς νέας ζωῆς. Χάρις εἰς αὐτὴν τὸ νέον σῶμα θὰ ἀναπτυχθῆ ἰσχυρὸν καὶ ὑγιές καὶ ἡ μικρὰ δικάνοια θὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸ φῶς, χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς κίνδυνον ἐξαντλήσεως καὶ τυφλώσεως, ὡς ἐγίνετο εἰς ἄλλους καιροὺς.

Τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔκαμνα πρὸ ἡμερῶν. ἓνα ἀπόγευμα ὅπου εὐρέθην μέσα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας γυμναστήριον ἐνὸς ἀθλητικοῦ συλλόγου. Ἐκεῖ ἀντὶ τῶν συνειθισμένων ἀθλητῶν καμμιὰ τριανταρὰ νήπια, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, ὅλα ζωηρὰ καὶ νόστιμα καὶ χαριτωμένα μέσα εἰς τὰ ναυτικά γυμναστήρια φορεματάκια των ἔτρεχαν καὶ ἔπαιζαν καὶ ἐγυμνάζοντο καὶ ἐτραγουδοῦσαν ἀμέριμνα εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ὑπὸ τὸν ὠραῖόν μας οὐρανόν. Οὔτε ἀγωνίαι ἐξετάσεων, οὔτε νευρικαὶ ἐξάψεις καὶ χλωμιάσματα, οὔτε φόβου ἄκκοι καὶ φοικώδεις, οὔτε ἀέρας κλεισμένος καὶ ἀσφυκτικὸς ἐτάρασσε τὴν ἀμεριμνησίαν καὶ φυσικὴν εὐθυμίαν τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Ἀπλούστατα τὰ παιδάκια ἔπαιζαν καὶ ἐγυμνάζοντο καὶ ἐτραγουδοῦσαν ἐμπρὸς εἰς τὰς μητέρας καὶ τοὺς πατέρας των καὶ ἐμπρὸς εἰς τοὺς μεγάλους. Γύρω των ἤσθάνοντο ὅτι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ τῆς οἰκογενείας ἀδελφωμένη μετὰ τὴν ἀγάπην τοῦ σχολείου τὰ περιέβαλλε καὶ ἡ νέα καὶ χαριτωμένη νηπιαγωγός, ἡ ὁποία διηύθυνε τὰς ἀσκήσεις καὶ τὰ τραγουδάκια των ἦτο ἡ αἰθερία καὶ κοινὴ μαμά, ἡ ὁποία τὰ ἀδελφώνει εἰς τὴν χαρὰν καὶ ἡ ὁποία μετὰ τῆς ἐπιστήμης τὸ φῶς ἀνοίγει ἄκοπα ἐμπρὸς των τὸν ὠραῖον δρόμον τῆς ζωῆς.

Τὸ σχολεῖόν των ὀνομάζεται ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην νηπιακὸς κήπος. Νομίζω ὅτι ἡμποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ καὶ νηπιακὸς παράδεισος. Καὶ ἡ «Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων» εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν τμήμα τῆς ὁποίας ἀνήκει, ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ὑπερήφανος, διότι μέσα εἰς τὸ ἐπίμοχθον καὶ πολυποικίλον ἔργον τῆς ἔχει τὴν θέσιν τοῦ καὶ εἰς παράδεισος, ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς εἰς τὸσους μικροὺς ἀγγέλους.

Τοιοῦτοι παράδεισοι εἶναι σκορπισμένοι εὐτυχῶς εἰς ὅλα τὰ καλὰ σχολεῖα μας, καὶ ὁ κήπος τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας Παρθενωγαγείου Σκορδέλη ἀντηχεῖ ἀκόμη ἀπὸ τὴν εὐθυμον χαρὰν καὶ τὰ γέλια τῶν μικρῶν καὶ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τῶν μεγάλων, οἱ ὁποῖοι παρέστησαν εἰς τὰς ἀσκήσεις καὶ εἰς τὰ τραγουδάκια καὶ τὰς κωμωδίας των πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Καὶ ἐδῶ, ὡς καὶ ἐκεῖ ἡ ἐπιστήμη ἀδελφωμένη μετὰ μίαν ἀγάπην μεγάλην καὶ μετὰ μίαν στοργὴν μητρικὴν σκορπίζουν τὴν χαρὰν εἰς τὰ παιδικὰ ψυχὰ καὶ ἀνοίγουν ἓνα δρόμον σπαρμένον μετὰ βόδα καὶ μετὰ μειδιάματα εἰς τὴν μικρὰν καὶ ὠραῖαν ἡλικίαν τῶν νηπίων.

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Εἰρήνην.

Ἡ Εἰρήνη ἦτο Ἀθηναία, ὡς καὶ ἡ Ἀθηναίς. Ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας τὸ 752. Οὔτε περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς, οὔτε περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἡλικίας τῆς ὑπάρχουν λεπτομέρειαι. Ἡ λάμπρις τοῦ κάλλους καὶ τοῦ πνεύματός τῆς εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ὅστις τὴν προώρισε σύζυγον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου του εἰς τὸν θρόνον Λέοντος. Ἡ νέα μνηστὴ ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν 1ην 7)βρίου τοῦ 769, καὶ ὁ γάμος ἐγένετο τὴν 17ην Δ)βρίου, καθ' ἣν ἡ Εἰρήνη ἐλάμβανε καὶ τὸν τίτλον τῆς Αὐγούστας.

Ὁ Λέων ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 778. Τὴν γυναῖκά του ἠγάπησε μετὰ τρυφερότητα μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εὗρεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς κρυμμένους δύο εἰκόνας ἁγίων. Φανατικὸς εἰκονοκλάστης, ὅπως καὶ ὁ πατήρ του θὰ ἐλάμβανεν ἴσως αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῆς συζύγου του ἐὰν δὲν ἀπέθνησκε σχεδὸν ἀμέσως τὴν 8 7)βρίου τοῦ 780. Εἰς τὸν θρόνον τὸν διεδέχθη εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν ὁ υἱὸς του Κωνσταντίνος ὁ Πορφυρογέννητος, μετὰ ἀντιβασίλισσαν τὴν μητέρα του μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐνηλικιώσεώς του. Ἡ διοικήσεις τοῦ κράτους ὑπὸ τῆς Αὐγούστας Εἰρήνης ὑπῆρξε τὸσον νοήμων καὶ καλὴ, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἡαγκάστησαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἡ νέα αὐτὴ Ἑλληνίς ἦτο γεννημένη διὰ νὰ βασιλεύῃ. Ἡ πάλῃ τῆς κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, αἱ περιπέτειά τῆς, τὰ ἐγκλήματά τῆς καὶ τὸ τραγικὸν τέλος τῆς τὴν κατέστησαν διάσημον.

Ὁ σκοπός, τὸν ὁποῖον ἡ Εἰρήνη ἐπεδίωξε καὶ εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὁποῖου ἐπεδόθη μετὰ θαυμαστὴν πολιτικὴν δεξιότητα ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τῆς θρησκευτικῆς ὁμοιοῦς εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἡ δι' αὐτῆς συνδιαλλαγὴ μετὰ τοῦ Πάππα καὶ τῆς Δύσεως.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ὤφειλε νὰ εἶναι αὐτὴ μόνη κυρία τοῦ αυτοκρατορικοῦ στέμματος τοῦ Βυζαντίου. Ἡ θρησκευτικὴ ἐξάψις τῆς δὲν ἐγνώρισεν ἕκτοτε ὅρα καὶ μετεχειρίσθη κάθε τρόπον καὶ κάθε μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τῆς. Ἀφοῦ τέλος μετὰ μακρὰν ὑπομονὴν προετοίμασε τὸ ἔδαφος συνεκάλεσε τὸ ἔτος 786 νέαν Σύνοδον εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς λατρείας τῶν εἰκόνων. Ἡ πρώτη αὐτὴ ἀπόπειρα ἀπέτυχε. Οἱ στρατιῶται τῆς φρουρῆς, φανατικοὶ εἰκονοκλάσται ἐπετέθησαν κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν κατὰ τῶν Συνδικῶν, οἱ ὁποῖοι διεσκορπίσθησαν ἄπρακτοι. Ἡ Εἰρήνη διὰ τοῦτο δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἀλλὰ ἀφοῦ κατήρτισε νέαν φρουρὰν ἐξ ἐπιλέκτων καὶ ἀφωσιωμένων ὁμοφρόνων τῆς καὶ ἀφοῦ ἐξησφάλισε τὴν συνδρομὴν τοῦ πατριάρχου Ταρσίου, ἀνδρὸς εὐφυοῦς, εἰλικρινοῦς καὶ ἀνεπτυγμένου, συνεκάλεσεν εἰς Νίκαιαν τὴν ἐβδόμην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἣτις διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 24ης 7)βρίου μέχρι τῆς 25 Ὀκτωβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ ἦτις σύνοδος ἐξέδωκε τὸ διάσημον διάταγμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἀκόμη τὸν κοινὸν κανόνα τῆς

Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεται ἀκόμη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἐπέτειον τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόνων, δηλαδὴ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ διάταγμα τοῦτο ἔχει κατὰ λέξιν :

«Ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν τὴν ἐπαναφορὰν τῶν ἁγίων εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι ὀφείλουσαν νὰ εἶναι σεβασταί, ὡς ὑπῆρξε πάντοτε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Θὰ ἐπαναλάβουν τὰς θέσεις των εἰς τοὺς ναοὺς, εἰς τὰ θρησκευτικὰ σκεύη, εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐνδύματα, εἰς τοὺς τοίχους, εἰς χωριστὰ πλαίσια, εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τοὺς δρόμους, διότι ὅσον περισσότερο βλέπει τις τὰς ἁγίας ταύτας μορφάς, τόσον τὸ πνεῦμα ἐξυψώνεται εἰς τὴν σεβαστὴν ἀνάμνησιν, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἀναπαριστοῦν. Διατάσσομεν νὰ τὰς πλησιάζουν διὰ νὰ τὰς ἀσπάζονται, διὰ νὰ ὑποκλίνωνται πρὸ αὐτῶν, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἀποδίδεται εἰς αὐτὰς ἡ ἀληθὴς λατρεία, ἡ ὀφειλομένη μόνον εἰς τὴν θεῖαν φύσιν. Πρὸς αὐτὰς θὰ ἀπονέμεται ὁ σεβασμὸς μόνον, ὁ ἀπονεμόμενος εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, εἰς τὰ ἱερὰ Ἐυαγγέλια καὶ εἰς ἄλλα ἱερὰ ἀντικείμενα, θὰ ταῖς προσφέρεται ἡ τιμὴ τοῦ θυμιάματος καὶ τῶν κηρίων κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων. Διότι κάθε ἐξωτερικὴ διατύπωσις σεβασμοῦ πρὸς τὴν εἰκόνα μεταβιβάζεται πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου τὰ χαρακτηριστικὰ ἀποδίδει· καὶ ὁ πιστός, ὁ τιμῶν τὴν ἁγίαν εἰκόνα, τιμᾷ αὐτὸν τὸν εἰκονιζόμενον ἄγιον.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ τῆς Συνόδου ἐξήγειραν τὸν φανατισμὸν καὶ τὰ πάθη τῶν ἀντιθέτων καὶ ἠΐξησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν δυσηρεστημένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς τῆς Αὐγούστας Κωνσταντίνος, ὁ ὁποῖος στηριζόμενος εἰς τὰς τάξεις τούτων ἐζήτησε νὰ ἀποσκιρτήσῃ ἀπὸ τὴν μητρικὴν κληρονομίαν. Ἄλλ' αἱ προσπάθειά του ἀπέτυχον. Καὶ ἡ Εἰρήνη τόσον ἐτυρλώθη ἀπὸ τὴν μακίαν τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἰδεῶν τῆς, ὥστε εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ λησμονήσῃ κάθε μητρικὸν αἰσθημα καὶ νὰ τιμωρῆσῃ σκληρῶς τὸν ἀποστάτην υἱόν, ὁ ὁποῖος, ἐὰν ἐπετύγχανε, θὰ κατέστρεφε τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκεῖνη εἶχεν ἀφιερῶσει ὅλην τὴν ζωὴν τῆς.

Ὅχι μόνον λοιπὸν τοῦ ἀφῆρσε τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου διαδοχὴν, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς Κωνσταντινούπολιν, διέταξε νὰ τοῦ ἐξορίζουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν 19ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 797.

Ἐπὶ τούτοις ἱστορικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν παρὰδέχονται τὴν ἐνοχὴν τῆς Εἰρήνης εἰς τὴν σκληρὰν καὶ ἀπῆνθρωπον αὐτὴν πράξιν. Ὁ δρ. Hergenrother εἰς τὸ πολύτιμον καὶ γνωστὸν σύγγραμμά του «Φώτιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως» συμπεραίνει τὴν μὴ συμμετοχὴν τῆς Εἰρήνης εἰς τὸ τερατούργημα τοῦτο, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ διάσημος καὶ εὖθις νείδητος Θεόδωρος Στουδίτης δὲν θὰ ἔπλεκε τὸ ἐγκώμιον τῆς αυτοκρατείας, ἐὰν εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι αὕτη ἦτο συνέννοχος εἰς τὸ κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐγκλημα. Εἰς ἐπικύρωσιν τῆς ἰδέας του ἐπικαλεῖται καὶ τὸ πολὺ αὐθεντικὸν χειρόγραφον τοῦ Γεωργίου Ἀρκατωλοῦ, ὁ ὁποῖος γράφει κατὰ λέξιν : Τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ παρούσης, μήτε γινωσκούσης

τὴν βουλήν. Ὅπως δὴποτε ἡ Εἰρήνη ὑπέβαλεν εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς τοῦ συζύγου τῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπίσης φανατικοὶ εἰκονοκλάσται.

Τὰ τρομερὰ ταῦτα ἐγκλήματα κηλιδώνουν βεβαίως τὴν γυναῖκα καὶ τὴν μητέρα, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αυτοκράτειραν. Διότι θὰ ἦτο ἄδικον νὰ κριθοῦν μονάρχει ὡς ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ Ναπολεὼν ὁ I καὶ ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας μονομερῶς ἐκ τῶν βασιανιστηρίων καὶ τῶν σκληρῶν ἀποφάσεων των κατὰ τοῦ Τσάρεβιτς Ἀλεξίου, τοῦ δουκὸς τοῦ Enghien, καὶ τῆς ἀτυχοῦς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας.

(Κατὰ τὸν κ. Ε. Καραθεοδωρῆ).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ ἀδελφούλα τοῦ Τρότ.

Ἡ ἀδελφούλα ἦλθεν ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, εἶπεν ἡ Jane καὶ ὁ Τρότ βέβαια θὰ εἶνε σήμερον πολὺ καλὸ παιδί, ἀφοῦ ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν δῆ. Αὐτὸ τὸ νέο τὸν κατενθουσίασε. Τέλος ἦλθε καὶ ἡ ἀδελφούλα, τὴν ὁποῖαν εἶχε τόσον ἐπιθυμῆσει καὶ ἐπερίμενε μετὰ ἀνυπομονήσιν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τῆς πᾶρ ἓνα παιχιδάκι; Ὅχι ὁμως τὸ ἄλογο μετὰ τὴν κούινκ, διότι ἦτο ἰκανὴ νὰ τὸ χαλάσῃ. Τότε τὴν κόκκινη κούκλα; εἶνε τόσο ἄσχημη. Ὁ μεγάλος καραγκιόζης εἶνε πολὺ βρῦς. Ἐπειτα εἰς τὸ σπίτι τῆς μαμᾶς δὲν εἶνε τόσα παιχιδάκια;

Ὁ Τρότ ἐτελείωσε τὸ πρόγευμά του καὶ ἀμέσως εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον. Πόσον εἶνε χαρούμενος, τοῦ ἔρχεται νὰ πηδᾷ καὶ νὰ τρέχῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τί ἀργοκίνητη ὅπου εἶνε αὐτὴ ἡ Jane, ὅλο τὸν φωνάζει κοντὰ τῆς καὶ τοῦ λέγει νὰ πηγαίη σιγότερα.

— Ἀκουσε, Jane, ἡ ἀδελφούλα δὲν θὰ τρέχῃ ἔτσι γρήγορα ὅπως ἐγώ, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Jane, νομίζεις πῶς θὰ εἶνε καλὴ; διότι ἀλλέως θὰ τῆς δώσω μὴ μπάτσκα.

— Κύτταξε καλλίτερα νὰ εἶσαι καλὸς ἐσύ! Ἀκοῦς καρδιά! νὰ σκέπτεται ἀπὸ τώρα πῶς νὰ κτυπήσῃ τὴν μικρούλα τὴν ἀδελφὴν σου.

Ὁ Τρότ προσεβλήθη. Ἡ Jane δὲν ἐννοεῖ ποτὲ τὰ πράγματα μετὰ τὴν πραγματικὴν των σημασίαν.

— Νὰ προσέξῃς καλὰ ὅταν θὰ μπῆς εἰς τὸ σπίτι νὰ μὴν κάμῃς θόρυβο! Ἡ μαμά σου εἶνε πολὺ κουρασμένη καὶ ἡ μικρούλα ἴσως κοιμᾶται.

Πόσον ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐνοχλητικὰ! Ὁ Τρότ εἶχε νὰ διηγηθῆ εἰς τὴν μαμά του τόσα πράγματα. Χθὲς ἤρε ἓνα ὠραῖο κόκκινον κογγύλι· ἔπειτα κράτησε ἀρκετὴν ὥρα τοὺς χαλινοὺς τοῦ μαῦρου ἀλόγου· ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐξομολογήθῃ ὅτι ξέσχιζε τὸ πανταλόνι του, ὅχι εὐτυχῶς τὸ κινούργιο. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν πόρτα τοῦ κήπου· ὁ Τρότ εἰσῆλθε ἡσυχῶς καὶ σοβαρῶς, ὡς νὰ αἰσθάνεται κάποιαν ἀνησυχίαν. Ἐπειτα αὐτὸς δὲν ἐγνώριζε διόλου τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀδελφούλα. Καὶ μόλις ἡ Jane ἐτράθηε τὸ σχοινὶ τοῦ κώδωνος, ἤθελε ἀμέσως νὰ εὐρεθῆ καὶ μέσα. Ἡ γρηὰ ὑπὲρτρα Τερέζα ἦλθε καὶ ἀνοῖξε. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν φωνὴν τοῦ Τρότ.

— "Ε λοιπόν κύριε Τρότ, αυτήν την φοράν θα γνωρίσης τὴν ἀδελφοῦλα σου! 'Αλλά δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, κάμε σιγά. Ἡ μαμά σου θέλει νὰ σέ δῇ ἀμέσως. 'Ανέβα χωρίς νὰ κάμης θόρυβο.

Ἐπειδὴ ἀνεβάνει τῆς σκάλες περισσότερο συγκινημένος. Εἰς ὅλο τὸ σπίτι βασιλεύει μεγάλη σιωπή, ἡ ὁποία τὸν ἐνοχλεῖ. Πρέπει νὰ περιμένῃ εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ Jane πρέπει νὰ ὑπάγῃ πρῶτα νὰ ἰδῇ ἂν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαμᾶς του. Ὁ Τρότ περιμένει ὅσον δύναται πλέον ἤσυχος. Θὰ εἶνε ἡ ὥρα τοῦ πρώτου προγεύματος. 'Αλλ' ἰδοὺ ὁ μπαμπᾶς!

— Μπαμπᾶ.

— Σούτ. "Ερχομαι ἀπὸ τὴν μαμά· εἶνε ἀδιάθετη, θὰ τῆς πῆς μονάχα καλημέρα καὶ ἔπειτα θὰ φύγῃ.

"Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε εὐθῆμα πράγματα. Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔχει τὸ καλὸ ἐκεῖνο ὕφος τῶν ἡμερῶν, κατὰ τὰς ὁποίας φορεῖ τὴν μεγάλην στολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ. Εἶνε ἄνω-κάτω· ἔχει μάτια κόκκινα. Τί φασαρία διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν κυρία. Ὁ Τρότ δὲν εἶνε διόλου εὐχαριστημένος.

Τὸ δωμάτιον τῆς μαμᾶς του εἶνε τόσο σκοτεινὸ καὶ μυρίζει μυρουδιὰ φαρμακείου. Ἡ μαμά εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι, πολὺ ὠρᾶ. "Ἐχει τὸ ὕφος κατακουρασμένο... Χαμογελᾷ εἰς τὸν Τρότ, καθὼς τὴν ἐπλησίασε καὶ ἔσκυψε νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ τῆς ἐψιθύρισε μηχανικῶς.

— Ξεύρεις μαμά, ἦρα ἓνα ὠραῖο κόγχο...

Ὁ μπαμπᾶς τὸν διακόπτει, τὸν φιλεῖ καὶ τὸν δίδει τῆς Jane. Τώρα θέλει νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφοῦλα, αὐτὸ τοῦλάχιστον ἐλπίζει ὅτι θὰ εἶνε πλέον διασκεδαστικόν· τοῦλάχιστον θὰ ἠμπορῇ νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ γελάσῃ. Σιωπή! ἡ ἀδελφοῦλα κοιμᾶται. Ὁ Τρότ θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ.

— Ἐὰν κάνετε κρότο, κύριε, σὰς πέρνω ἀμέσως ἔξω, τοῦ λέγει ἡ Jane.

Ὁ Τρότ ὑπόσχεσται νὰ εἶνε καλός. Καὶ περὶ ὅλον τὸν διάδρομον μὲ τῆς μύτες τῶν ποδαριῶν. Ἡ Jane κτυπᾷ μιὰ πόρτα. Ἡ ὑψηλὴ παραμάνα βγένει ἔξω. Γελᾷ καὶ φαίνονται τὰ ἄσχημα δόντια τῆς, τὸ ὅποιον κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὸν Τρότ. Ἡ παραμάνα λέγει, ὅτι ἡ μικροῦλα κοιμᾶται, ἀλλ' ὅτι ἠμπορεῖ νὰ τὴν ἰδῇ. Τέλος ὁ Τρότ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφοῦλας του καὶ διευθύνεται πρὸς μίαν μεγάλην τριανταφυλλέειαν κούνια. Ἡ παραμάνα ἀνοίγει τὴν κουνουπιέρα καὶ ὁ Τρότ σκύβει καὶ βλέπει....

Βλέπει ἓνα πρόσωπο ποῦ μοιάζει σὰν μῆλο ψημένο, εἶναι κατακόκκινο, μὲ ἐξοχὰς καὶ ἐσοχὰς, τόσο ζαρωμένον σὰν νὰ κάθησε κανεὶς ἐπάνω. "Ἐχει μικροσκοπικὰ χερᾶκια γρηούλας καὶ αὐτὰ πολὺ κόκκινα καὶ ζαρωμένα. Ἐν γένει ἡ ὄψις τῆς ἀδελφοῦλας εἶνε γεροντιστικὴ καὶ χωρὶς ζωῆ, ὥστε ὁ Τρότ ἔμεινε κατάπληκτος.

— Κοιμᾶται, εἶπεν ἡ παραμάνα.

Ὁ Τρότ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι μὲ δισταγμὸν, ἔπειτα ἔρριψε ἓνα βλέμμα εἰς τὸ μωρὸ, τὸ ὅποιον ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τερατικὸν ἦτο ἡ ἀδελφοῦλα του.

— Δὲν νομίζεις Jane, λέγει, ὅτι ἂν τὴν ξαναστείλωμεν ἀμέσως ὀπίσω, ὁ Θεὸς θὰ τὴν ἀλλάξῃ μὲ ἄλλην ὄχι τὸσον ἄσχημη.

Ἡ Jane εἶνε θυμωμένη καὶ μαλόνει τὸν καυμένο τὸν Τρότ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν προσέχει καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παρατηρῇ τὴν μικρὰν κόκκινην κούκλαν. Πόσον εἶνε ἄσχημη! Ναὶ, καὶ τὸ ὄνομα Λουκία τῆς πηγαίνει πολὺ καλά. Πολυκάραπθ θὰ ἦτο δι' αὐτὴν πολὺ ὠραῖον. Κύττα, κύττα, τώρα κινεῖται! Εἶνε περισσότερο ἐνδιαφέρουσα. Ἡμποροῦν λοιπὸν καὶ αὐτὰ τὰ μικροῦτσικα νὰ κινουῦνται; Καὶ ἔπειτα τὰ βλέφαρα κινουῦνται καὶ δύο μάτια μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ ἀνοίγουν σχεδὸν χωρὶς ἄσπρο, ἀπλανῆ, ἀβέβαια.... Κύττα! κύττα! τώρα κινεῖ καὶ τὸ στόμα θέλει νὰ μιλήσῃ, καὶ ὁ Τρότ λιγάκι δειλὸς τῆς λέγει σιγά, σιγά. Καλημέρα, Λουκία.

"Ἐκείνη δὲν ἀπαντᾷ. "Α, νά, κάνει ἓνα μορφασμό.

— Οὐά... οὐά... οὐά...

Ὁ Τρότ ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγον, δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν της καὶ μένει μὲ τὸ κεφάλι ταραγμένο. Πῶς ἡ ἀδελφοῦλα ἔχει τέτοια φωνή! Νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε ἡ κούκλα τῆς φίλης του Μαρίας, ἡ ὁποία φωνάζει ὅταν τῆς πιέζουν τὴν κοιλιά, μόνον ὅτι ἡ φωνὴ τῆς εἶνε πλέον ἄσχημη, πλέον δυνατὴ.

Τὸ μικρὸν πλασματικὸν φωνάζει μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, ἡ παραμάνα τὴν πέρνει εἰς τὰ χέρια τῆς, τὴν κουνεῖ καὶ τὴν νανουρίζει.

— Θεέ μου! διατὶ εἶνε τόσο κακὴ;

— Ἐκείνη κινεῖ τὰ χερᾶκιὰ της σὰν νὰ θέλῃ νὰ κτυπήσῃ τὰ μάτια καὶ τὴν μύτη της. Τί ἄσχημο κεφάλι καὶ χωρὶς μαλλιά. Ὁ Τρότ ἤθελε νὰ ἤξευρε ἂν καὶ τὰ ἄλλα μωρὰ εἶνε ἔτσι ἄσχημα. Καὶ ἔπειτα τοῦ λέγουν ὅτι τὸ φρικτὸν αὐτὸ πλάσμα ἦλθεν ἀπὸ τὸν παράδεισον.

Ὁ Τρότ τὸ εἶχε κησμονήσῃ καὶ τώρα αἰσθάνεται μὲγάλον σεβασμὸν δι' αὐτήν. Χθὲς ἀκόμη ἦτο μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους... μαζὶ μὲ τὸν θεόν.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν, μικρὸ μου κύριε. Χαιρέτησε τὴν ἀδελφοῦλα. Ἡ μικροῦλα εἰσώπησε καὶ μένει ἤσυχη μέσα εἰς τὴν κούνια τῆς. Τὰ μάτια τῆς βλέπουν εἰς ἓνα σημεῖον. Ἡ Jane ὀμιλεῖ μὲ τὴν παραμάνα.

Ὁ Τρότ τότε πησιάζει τὴν κούνια, σκύβει καὶ φιλεῖ τὴν ἀδελφοῦλα του, ἂν καὶ αὐτὸ τὸν ἀηδιάζει ὀλίγον καὶ τῆς λέγει σιγά, σιγά εἰς τὸ αὐτάκι της.

— Πῶς εἶνε ὁ Θεός;

Καμμία ἀπάντησις.

— Εἶνε ὠραία ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν παράδεισον;—Καμμία ἀπάντησις.

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ Κύριος ἔχει μακριὰ ἄσπρα γένεια;—Καμμία ἀπάντησις. Ἰδοὺ ἀνοίγει τὸ στόμα. Ὁ Τρότ ἀπομακρύνεται βιαστικά.

— Οὐά... οὐά... οὐά.

— Νὰ πάλιν ὅπου τὴν ἔκαμες νὰ κλαίῃ, κύριε Τρότ. Γλήγωρα, γλήγωρα φεύγομεν.

Ὁ Τρότ καὶ ἡ Jane πηγαίνουν ὁ ἓνας πλοσίον τοῦ ἄλλου.

— "Ε, λοιπὸν ἔκαμες γνωριμίαν μὲ τὴν ἀδελφοῦλα σου;

— Εὐρίσκω ὅτι εἶνε πολὺ ἄσχημη.

— Διόλου εἶνε πολὺ παχειὰ αὐτή! Σὺ ἦσουν πολὺ, πολὺ πλέον ἄσχημος κύριε!

Ὁ Τρότ ἔγινε κατακόκκινος· προσεβλήθη. "Ἦθελε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Jane, ὅτι ἐκείνη δὲν ἦτο ἐκεῖ ὅταν αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον· τότε εἶχεν ἄλλην νταντά... ἀλλ' ἡ γλῶσσά του ἐμπερδεύτηκε. Ἐσιώπησε, ἤθελε νὰ εἶνε πλέον ἀξιοπρεπής.

"Ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι καὶ ὁ Τρότ ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν φωτιά πλησίον τῆς κυρίας Τρεάν. Ἐκείνη τὸν ἠρώτησε μὲ τὴν γλυκεῖα φωνὴν της.

— "Ε, λοιπὸν Τρότ, τὴν εἶδες τὴν ἀδελφοῦλα;

Ὁ Τρότ ἀπεκρίθη ψυχρῶς: Μάλιστα κυρία.

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ὅπου ἦλθε;

— Ναί, ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ, νομίζει κανεὶς πῶς ὄχι. Διηγῆσού μου τὰς ἐντυπώσεις σου.

Ὁ Τρότ ἔλαβεν ἀμέσως θάρρος. Εἶνε ἄσχημη, ἔχει μάτια χωρὶς ἔκφρασιν, γραντζουνίζει τὴν μύτη της. Εἶνε πολὺ κόκκινη. "Ἐπειτα δὲν εἶνε διόλου εὐγενής· τὴν ῥώτησα κατὶ διὰ τὸν Θεὸν καὶ τὸν παράδεισον καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. "Ἐκανε μόνον οὐά, οὐά· αὐτὸ δὲν εἶνε ὠραῖον.

Ἡ κυρία Τρεάν ἐγέλασε, ἐπῆρε τὸν μικρὸν εἰς τὰ γόνατά της, τοῦ εἶπε, τοῦ ἐξήγησε, ὅτι ὅλα τὰ μωρὰ εἶνε ἔτσι.

— "Ἐπειτα, μικρὸ μου Τρότ, ὅλα τὰ μικρὰ ὅπου μόλις ἐγεννήθησαν δὲν ἠξεύρουσιν νὰ ὀμιλοῦν· δι' αὐτὸ δὲν ἠμποροῦν νὰ εἴπουν τίποτε διὰ τοὺς ἀγγέλους καὶ τὸν παράδεισον. Εἶνε λυπημένα καὶ κλαίουσιν, διότι ἐνθυμοῦνται τὰ ὠραῖα πράγματα, ὅπου ἄφησαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Τρότ ἐνόησε. Βεβαίως θὰ εἶνε πολὺ πλέον ὠραῖον νὰ τὴν κουνῆ ἓνας ἀγγελὸς παρὰ αὐτὴ ἡ ἄσχημη παραμάνα. "Ἐπειτα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ τρέχῃ· αὐτὸ εἶνε φοβερόν, ἀλήθεια. Ὁ Τρότ καὶ μόνον νὰ τὸ συλλογισθῇ τοῦ κάνει φρίκη. Καὶ καταληφθεὶς ἀπὸ ἓνα πλῆθος καλῶν αἰσθημάτων εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Τρεάν:

— Θὰ κάμω ὅτι ἠμπορέσω διὰ νὰ εἶμαι καλὸς μὲ τὴν ἀδελφοῦλα μου, διότι δὲν πρέπει νὰ κλαίῃ πολὺ καὶ νὰ λυπῆται ἐπειδὴ ἔχασε τοὺς ἀγγέλους.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἡ Ἐλένη ὅταν ἔπαυσε πλέον ἐντελῶς νὰ φρίνεται ἡ ἄμαξα, ἐξηκολούθησε νὰ μένῃ συμμένη εἰς τὸ παράθυρον, ὡς νὰ μὴν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μετακινήσῃ ἀπ' ἐκεῖ. Μὲ τὸν νοῦν, μὲ τὴν ψυχὴν, μὲ τὴν φαντασίαν ἔβλεπεν ἀκόμη τὴν ἄμαξαν νὰ τρέχῃ καὶ ἔβλεπε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ κάθηται εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Σόνιας, νὰ τῆς κρατῇ τὸ χέρι, νὰ τῆς λέγῃ λόγια τρυφερά, νὰ τῆς ὀρρίζειται ὄρκους ἀγάπης. Καὶ ἐνῶ ὑπέφερε τόσο, ἐντροφοῦσεν εἰς τὴν λύπην της καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ τὸ παρελθόν καὶ νὰ θέσῃ μίαν

ἀρχὴν εἰς τὸ αἶσθημα αὐτό, τὸ ὅποιον ἐφαντάζετο νέον, μετὰ τὴν ἀφίξιν εἰς Ἀθήνας τῆς Σόνιας.

Δι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ Ἀλέκος εἶχε μεταβληθῇ καὶ εἶχε περιορισθῇ καὶ εἶχε γίνῃ κατὰ τοὺς μῆνας αὐτοὺς ἐντελῶς ἄλλος ἄνθρωπος. Ὁ ἔρωσ αὐτὸς τὸν εἶχε δαμάσει, τὸν εἶχεν ὑποτάξει, τὸν εἶχεν ἐξημερώσει, τὸν εἶχεν ἠθικοποιήσει. Καὶ αὐτὴ, τυφλὴ ὅπου ἦτο, ἠσθάνετο μεγάλην εὐτυχίαν διὰ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν καὶ εἶχε πιστεύσει ὅτι ὁ Ἀλέκος θὰ εἶχεν ἀρχίσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐπροσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σόνιας, διότι εἶχε πιστεύσει ὅτι εἰς τὰς καλὰς συμβουλάς ἐκείνης ὠφείλετο ἡ εὐτυχία της.

Ἡ Ἐλένη, ἂν καὶ εὐφυὴς καὶ νοήμων καὶ ἀνεπτυγμένη, ὅμως εἰς μερικὰ ζητήματα ἦτο ἀφελὴς καὶ ἀπλοϊκὴ ἀπιστευτῶς. Ἐως τὴν στιγμὴν αὐτὴν αἴφνης δὲν εἶχε φαντασθῇ ὅτι ὁ Ἀλέκος ἠμποροῦσε νὰ ἐρωτευθῇ ἀληθινὰ καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι ἐὰν δὲν τὴν εἶχεν ἀγαπήσει μὲ τὸν τρόπον, ὅπου αὐτὴ εἶχεν ὀνειροπολήσει τὸν ἔρωτα, ὅμως δὲν θὰ τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃ καὶ ἄλλην γυναῖκα. Ἐφαντάζετο ἀκόμη ὅτι εἰς ἓνα ὑπανδρευμένον ἄνδρα ἐπετρέποντο ἐλαφρότητες καὶ εὐκολα πάθη, ἀλλ' ὅτι ὁ ἔρωσ ἦτο κατὰ ἀδύνατον καὶ κατὰ ἀπηγορευμένον. Ἐφαντάζετο ἀκόμη ὅτι ὁ γάμος ἐδέσμευε τὸν ἄνδρα τόσο, ὅσον καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεώρει τὴν προδοσίαν αὐτὴν ὡς κατὰ τερατικῶδες, τὸ ὅποιον συνέβαινε μόνον εἰς αὐτὴν καὶ τὸ ὅποιον κατέστρεφε μαζὶ μὲ μίαν εὐτυχίαν—τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἄλλως αἰσθανθῇ ποτε—καὶ αὐτὸν τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς της.

Ἐὰν τοῦλάχιστον ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τῆς ἐγένετο εὐθὺς ὡς ἦλθεν ἡ Σόνια, ὅταν τόσο ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀνδρός της καὶ τόσο τὸν ἐφοβεῖτο καὶ τὸν ἔτρεψε, τὸ κακὸν θὰ ἦτο ὑποφερτόν. Ἀλλὰ τώρα, ὅπου ἡ ψυχικὴ ἡσυχία τῶν τελευταίων μηνῶν τὴν εἶχε κάμει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ τόσο, τώρα ὅπου ἐπίστευεν ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ ἐξοῦσεν εὐτυχισμένη, τώρα ὅπου εἶχε συνδεθῇ μαζὶ του τόσο, ὥστε τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴν ἀγάπην του, τώρα ἡ καταστροφὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνεπανόρθωτος καὶ ἡ ἀπόγνωσις ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν της.

Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ παράθυρον μηχανικῶς, καὶ μόνον διότι εἶχε κουρασθῇ ἠσθάνετο καὶ ἓνα φυσικὸν μούδιασμα ἀπὸ τὴν ἀκίνησίαν καὶ τὴν στάσιν της ἐκείνην. Ἐκάθησεν εἰς μίαν καρέκλαν, ἔβαλε τὰ χερῖά της ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς τουαλέττας της, ἔκρυψε τὸ κεφάλι της μέσα καὶ ἐνῶ ἤθελε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ πάρῃ μίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ὅμως ἦτο ἀνίκανος διὰ κάθε σκέψιν. Καὶ εἰς τὸ κεφάλι της καὶ εἰς τὴν καρδίαν της ἠσθάνετο ἓνα μεγάλο πόνον, ἓνα μεγάλο κακόν. Καὶ μόνον τὰ μάτια της ἔτρεχαν ἀκράτητα, ἀσυνείδητα, χωρὶς λυγμούς, ὡς νὰ ἦσαν βρύσσαι, ἀρημένες ἀνοικτές.

Ὅταν ὁ Ἀλέκος μετὰ τρία τέταρτα ἐπέστρεψε τὴν ἡῦρεν εἰς τὴν θέσιν αὐτήν. Τῆς εἶχε φανῆ χρόνος, ἀφότου ἐκείνοι εἶχαν φύγει, καὶ σχεδὸν εἶχε πιστεύσει ὅτι τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει, ὅτι καὶ ὁ ἄνδρας της ἔφυγεν, ὅτι δὲν τῆς ἔμεινε πλέον ἄλλη διέξοδος παρὰ ὁ θάνατος. Καὶ ἐσκέπτετο μόνον τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ προτι-

μήση, διὰ νὰ ἀποφύγη τὸ σκάνδαλον, διὰ νὰ μὴν ὑποφέρει καὶ νὰ μὴν πονέσῃ καὶ νὰ μὴν βαρυνισθῇ. Τὸ revolver, τὸ sublimé, ἡ αἰτία, τὸ πνίξιμον εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ στριχνίνη, ὅλα τὰ εἶδη τῶν θανάτων εἶχαν παρελάσει ἀπ' ἐμπρὸς τῆς καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἀνυπαρξίας ἦτο τὸ μόνον εὐχάριστον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐφαντάζετο τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Τόσον δὲ προσηλωμένη ἦτο εἰς τὰς σκέψεις τῆς αὐτᾶς καὶ τόσον ξένη εἰς ὅ,τι συνέβαινε γύρω τῆς, ὥστε δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνδρός τῆς, δὲν ἤκουσε τὰ βήματά του, παρὰ μόνον ὅταν εὐρέθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἐκεῖνος ὅταν τὴν ἀντίκρυσεν εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ἐκείνην θέσιν ἔγεινε κατηφὴς καὶ ἐν αἰσθημα ἀνυπομονησίας ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του. Ἡ ἀναχώρησις τῆς Σόνιας τὸν εἶχε λυπήσει τόσον, ὥστε δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ παρηγορηθῆ ἄλλους. Χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ καὶ πῶς εἶναι, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι εἶχε κλαύσει, ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ πορτοφύλι του τὴν σημείωσιν τῆς καταθέσεως τῶν δέκα πέντε χιλ. φρ. εἰς τὴν τράπεζαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς

τὴν ἔδωκε. Ἐμπορεῖς νὰ τὴν φυλάξῃς, τῆς εἶπε, χωρὶς νὰ ἔχῃς πλέον φόβον ἀπὸ κλοπᾶς.

Ἐκεῖνη ἐστέναξεν ἕνα στεναγμὸν ἀπελπισίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀλέκος ἐξέλαθεν ὡς στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ὡστε δὲν ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῆ οὔτε τὰ χρήματά τῆς.

Τοῦ ἦτο λοιπὸν ἐντελῶς ἄχρηστος καὶ οὔτε καὶ ἐν αἰσθημα ἐκτιμήσεως διὰ τὴν αὐταπάρησίν τῆς δὲν θὰ τὸν συνέδεε μὴ τῆς.

— Δὲν χρειάζομαι τὸ χαρτί αὐτό, ὅπως δὲν χρειάζομαι τὰ χρήματα, τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος τὴν εἶδε τώρα μὲ περισσοτέραν συμπάθειαν, διότι ἠσθάνθη ὅλον τὸν πόνον, ὁ ὁποῖος ἀπηχοῦσε εἰς τὴν φωνὴν τῆς καὶ τῆς ἔτεινεν ἕνα γραμματάκι, τὸ ὁποῖον ἐμύριζε γνωστὸν τῆς ἄρωμα καὶ τὸ ὁποῖον ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του.

Αὐτὸ μού ἀφῆκεν ἡ Σόνια, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ σὲ ἀποχαιρετήσῃ, τὴν στιγμὴν ὅπου εἶχες λιποθυμήσει καὶ ἡ ὁποία ἔφυγεν ἔξαφνα, διότι τῆς ἐτηλεγράφησαν ὅτι ἡ μητέρα τῆς ἀποθνήσκει. Δὲν ἠθέλησε νὰ σὲ ἀνησυχῆσῃ καὶ δι'

ἤκουσε τὴν θύραν ποῦ ἤνοιξε ἑλαφρά, οὔτε εἶδε ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος σιγά, σιγά ἤλθε καὶ στάθηκε πίσω τῆς. Καὶ μόνον ὅταν ἐτελείωσε καὶ ἔστρεψε τὸ κεφάλι τῆς, τότε εἶδε τὸν ἐξάδελφόν τῆς μὲ πολλὴ ἐκπληξιν, ἐνῶ ὁ νέος ἐνουσιασμένος ἤρχισε νὰ τῆς λέγῃ.

— Ἐξαδέλφη μου σὲ συγχαίρω μὲ τὴν καρδιά μου, ἔπαιξες θαυμάσια σήμερον.

— Φθάνει, φθάνει, εἶσαι πολὺ εὐγλωττος σ' εὐχαριστῶ Νίκο, ἀλλὰ διατὶ ἤλθες ἔτσι μυστικὰ καὶ μὲ ἐτρόμαξες; τοῦ εἶπεν ἡ Ἰουλία μὲ ὕφος πάσης αὐστηρότητος.

— Δὲν ἤθελα νὰ διακόψω τὸ τραγοῦδι σου, θὰ ἔχανα καὶ ἐγὼ καὶ σὺ. Δὲν μού λές ὅμως πῶς διάλεξες αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ κομμάτι; δὲν σοῦ ταιριάζει σὺ εἶσαι τόσον εὐτυχὴς!

Τὸ χιόνι ποῦ ἔβλεπα τόσην ὥρα πρὶν μου ἐγέννησε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παίξω τὸ κομμάτι αὐτό, ποῦ μ' ἀρέσει ὑπερβολικὰ, εἶπε, καὶ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά τῆς ἡ Ἰουλία, ἔκαμε λίγα βήματα καὶ ἐξηκολούθησε: Εἶμαι εὐτυχὴς; ἴσως εἶναι ἀλήθεια διὰ τὸ παρόν. Καὶ ὅμως ἤμην καὶ εἶμαι τόσο μελαγχολικὴ σήμερον· κ' ἐγὼ δὲν εἰδέω γιὰτί. Τώρα ὕστερα ἀπὸ τὴν μουσικὴν αἰσθάνομαι κάποιαν ἀνακούφισιν. Τὶ τὰ θέλεις Νίκο, ἡ μουσικὴ εἶνε θεῖα τέχνη, ἀλλὰ διὰ νὰ εὐχαριστήθῃ κανεὶς πρέπει νὰ εἶνε μόνος του· ἐγὼ μόνον τότε ἀπολαμβάνω.

— Αἰωνίως ἰδιότροπη θὰ εἶσαι Λιλή, εἶπεν ὁ εὐθυμος νέος γελῶν, καὶ ἐξηπλώθη σὲ μίαν πολυθρόναν, διορθῶνων συγχρόνως τὸ ἄνθος ποῦ εἶχε εἰς τὴν κομβιοδόχην του.

Ἡ Ἰουλία ἔρριψε τὰ μάτια τῆς εἰς τὸ ὠραῖο ῥόδον καὶ μὲ φωνὴ παρακλητικὴν.

— Τὶ ὠραῖο ποῦ εἶνε τὸ τριαντάφυλλό σου, μού τὸ δίδεις Νίκο.

— Μπᾶ ἀπὸ μένα ζητεῖς; περίεργον δὲν σοῦ ἔφερε σήμερον ὁ μνηστήρ σου ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα σου τριαντάφυλλα, μπουκέτο; Ἀλήθεια τί γίνεται ὁ Κώστας; πῶς δὲν τὸν εἶδα ἀκόμη δὲν ἤλθε;

Ἄ! εἶπε ἡ νέα κόρη· θ' ἀργήσῃ σήμερον λίγο ἕνεκα σπουδαίας, ἐργασίας, ὡς ἔλεγε χθὲς. Εἶναι βλέπει, πολὺ ἐργατικὸς ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου· προσέθεσε μὲ εἰρωνεῖαν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βηματίζῃ.

Ὁ νέος τὴν ἐκύταξε περιπατοῦσαν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου καὶ στὸ πρόσωπό του ἐφαίνετο ζωγραφισμένη ἡ εὐχαριστία ποῦ τοῦ προξενούσε ἡ θελκτικὴ γυναικοῦλα. Ὡς τέλος δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ εἶπε· τί εὐτυχὴς θνητὸς ὁ Κώστας

αὐτὸ ἔγραψεν. Ἡ Ἐλένη ἤρπασε τὸ γράμμα, ἔσχισε τὸν φάκελον καὶ ἀνέγνωσε:

«Φεύγω, χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ. Ὁ Ἀλέκος θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ διατὶ. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν κλωσύνην σου καὶ πιστεύω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι εὗρον πλησίον σου μίαν ἀδελφὴν καὶ ἀφωτισμένην φίλην.

Θὰ εἶχα πολλὰ πράγματα νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶμαι τόσον ταραγμένη, ὥστε δὲν ἔμπορῶ νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι ὑποφέρω πολὺ καὶ ὅτι εἶμαι πάντοτε ἀξία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαιθείας σου. Ἰδική σου Σόνια»

Ἡ Ἐλένη ἐδιάβασε δύο τρεῖς φορές τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ ἐστάθη εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον, μὲ τὴν προσοχὴν ὅπου στεκόμεθα ἐμπρὸς εἰς ἕνα γρίφον, ἢ εἰς ἕνα αἰνίγμα.

Ἐτεινεν ἔπειτα τὸ γράμμα εἰς τὸν Ἀλέκον, ἐνῶ νέα καὶ πάλιν δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. — Θὰ μᾶς λείψῃ πολὺ ἡ Σόνια εἶπε. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ μόνη. Φαίνεται πολὺ δυστυχὴς. Διὰ νὰ εἰπῆ τὰ λόγια αὐτὰ κατέβλεκεν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν.

ἔχει τόσο θελκτικὴ μνηστὴ. Ἐχει δίκαιον νὰ εἶνε τόσον ἐρωτευμένος!

Ἡ Ἰουλία δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ ἐξηκολούθησῃ τὸν δέκαοψ ἀποτόμως καὶ μὲ θυμὸν τοῦ εἶπε. Ὡ! αὐτὰ τὰ κομπλιμὰν πῶς τὰ ἀηδιάζω! Συγγνώμην Νίκο διὰ τὴν φράσιν μου· δὲν πρέπει νὰ θυμῶν μαζὶ σου, διότι σὺ εἶσαι εἰλικρινὴς καὶ ἀνεπιτήδευτος, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἡ παραμικρὰ φιλοφρόνησις μὲ κάμνει νευρικὴν· μού θυμίζει τὲς σαχλὲς κουβέντες, τὰ ἄνοστα κομπλιμὰντα ποῦ λέγονται στὰ σαλόνια μας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἐγὼ ἂν βαρύνομαι τὰ jours fixes, τὰ βράδια μου, διότι δὲν ἀκούει κανεὶς τίποτε ἄλλο ἀπὸ φιλοφρόνησις ψεύτικες, ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄνοησις. Μία ἐπιτήδευσις, μία ὑποκρισία εἰς ὅλα καὶ τίποτε περισσότερο ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα θὰ ἰδῆς ἐδῶ μέσα τί θὰ γίνεταί καὶ θὰ μὲ δικαιολογήσῃς.

Ὁ Κώστας εἶνε καλῶς γιὰ μένα πολὺ μ' ἀγαπᾷ, μὲ λατρεύει, καὶ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ ἄλλ' ἕνα του δὲν μού ἀρέσει. Ἐχει καὶ αὐτὸς ἐπάνω του πολλὴν ἐπιτήδευσιν ἐκεῖνα τὰ ἀδιάκοπα κομπλιμὰντα, τὰ ἀτελείωτα μικρόλογα καὶ αἱ πολλαὶ ὑποκλίσεις, τὸν κάμουν λίγο ψεύτικο· τοῦλάχιστον ἔτσι φαίνεται εἰς ἐμένα καὶ δι' αὐτὸ τὸν ψυχολογῶ κάθε μέρα καὶ προσπαθῶ νὰ μάθω τί εἶναι κατὰ βάθος. Θὰ μὲ εἰπῆς πάλι ἰδιότροπη, σχολαστικὴ, ἀλλ' ὅτι κ' ἂν μὲ εἰπῆς δὲν εἰμπορεῖς νὰ μὲ κάμῃς διαφορετικὴν. Ἐγὼ ἀπὸ μικρῆ... δὲν ἐπρόφρασε ὅμως νὰ εἰπῆ τί ἤθελε· δέκαοψε τὴν ὁμιλίαν τῆς, διότι βήματα καὶ ὁμιλίαι ἠκούσθησαν εἰς τὴν εἴσοδον.

Ἄ! ἤρχισαν αἱ ἐπισκέψεις εἶπεν ἡ Ἰουλία, καὶ πετάχθηκε εἰς τὸ ἀντρέ ὅπου ἔμβαιναν ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν δύο νέαι κυριαὶ συνοδευόμεναι ἀπὸ ἕνα κύριον ὀλίγον ἠλικιωμένον. Ἡ Ἰουλία τὰς ὑπεδέχθη μαζὺ μὲ τὴν μητέρα τῆς τὴν κ. Μπεθόγλου καὶ τὰς εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Σὲ λίγο ἤλθον καὶ ἄλλοι ἐπισκέπται καὶ σιγά, σιγά ἡ αἴθουσα τῆς κ. Μπεθόγλου ἐγένετο ἀπὸ κόσμον ἐλκεκτόν. Οἱ πρὸ νιστεγάδες κύριοι, ὅλοι οἱ λέοντες καὶ οἱ λεοντιδεῖς, καὶ αἱ κομψότεραι κυριαὶ μὲ τὰ ὠραῖα κτενίσματα καὶ τὲς βαρύτιμες τουαλέτες ἐκεῖ συνητήθησαν. Τελευταῖος ὅλων ἤλθε ὁ κ. Βαλλίνης, ὁ μνηστήρ τῆς Ἰουλίας. Ἦτο ἕνας εὐμορφος νέος μελαγχροινὸς ἕως τριάνοντα χρόνων, μὲ πολὺ εἰς ἐπάνω του, παλὸν ἄερα ἀπ' ἐκείνους τοὺς νέους τῶν σαλονίων ποῦ ξεύρουν νὰ ἀρέσουν, ξεύρουν νὰ ἐλκύουν.

Δι' αὐτὸ μὲν ἐμῆθε καὶ ἐπῆγε νὰ χαιρετήσῃ τὴν κ. Μπεθόγλου τὴν πενθερά του, ὅλαι αἱ κυριαὶ γύρισαν νὰ τὸν κυττάξουν, ἀλλὰ μὲ εὐχαρίστησι καὶ ἄλλαι μὲ κάποια ζήλια. Χαιρέτησε ὅλας

Δὲν ἐσκέφθη ποτὲ ὅτι ἠμποροῦσα νὰ τὴν συνοδεύσω, ἂν καὶ ἡ στιγμὴ αὐτὴ θὰ εἶναι πολὺ δύσκολος δι' αὐτήν, ἀπῆντησεν ὁ Ἀλέκος. Ἄν ἡ μητέρα τῆς ἀποθάνῃ, καὶ φοβούμαι ὅτι ἀπέθανεν ἤδη, θὰ μείνῃ ἐντελῶς ἔρημη καὶ μόνη χωρὶς πατρίδα καὶ χωρὶς ὄνομα. Εἶναι φοβερὸν αὐτὸ διὰ μίαν νέαν γυναῖκα, τόσον καλομαθημένην καὶ τόσον χαϊδεμένην. Ἐπειτα εἶναι καὶ κατεστραμμένη οικονομικῶς, καὶ ἐσυνείθησε νὰ ἐξοδεύῃ, χωρὶς ποτὲ νὰ λογαριάζῃ καὶ ποτὲ νὰ μετροῦ.

Ὁ Ἀλέκος ἠσθάνετο μεγάλην ἀνακούφισιν νὰ ὁμιλῆ διὰ τὴν Σόνια, νὰ ἐξιστορῆ τὰ κατ' αὐτήν, νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὴν γυναικὰ του πολὺ δυστυχὴ καὶ πολὺ ἀξιολύπητον. Τόσον δὲ παρεσύρθη ἀπὸ τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον πραγματικῶς ἠσθάνετο τώρα δι' αὐτήν, ὥστε ἤρχισε νὰ ὁμιλῆ καὶ δι' ἕνα ἀτυχὴ τῆς κόρης ἔρωτα, καὶ νὰ ἀφηγητῆ τὴν ἰδίαν του ἱστορίαν, χωρὶς ὅμως, φυσικὰ, νὰ ἀναφέρῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἦρωας ὅλης αὐτῆς τῆς φοικώδους τραγωδίας.

μὲ χάριν, εἶπε ὀλίγα λόγια ἔξυπνα καὶ ὕστερα ἐπλησίασε τὴν Ἰουλίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψε βλέμματα γεμάτα ἀπὸ ἀγάπην. Ἡ Ἰουλία ἐκείνην τὴν στιγμὴν συνωμιλοῦσε ζωηρῶς μὲ τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καλοκαμωμένον καὶ ἀρκετὰ νέον ἄνδρα, πλησίον τῆς δὲ ὀρθοὶ ἐστέκοντο δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, οἱ ὅποιοι μὲ τὰ χεῖρα σταυρωμένα προσεκτικοί, ἀκίνητοι, ἤκουον τὴν νέαν γυναῖκα νὰ ὁμιλῆ μὲ πολλὴν εὐγλωττίαν καὶ εὐστροφίαν πνεύματος.

— Τὶ τὰ θέλετε ἔλεγε πρὸς τὸν ὑπουργόν, ὅσα καὶ ἂν μού εἰπῆτε, δὲν θὰ εἰμπορέσητε νὰ μὲ πείσητε ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε εὐτυχέστεραι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλά, Θεέ μου, σεῖς ἔχετε, Κύριοι, ἕλην τὴν ἐλευθερίαν σας, ὅλην τὴν ἀνεξαρτησίαν, κάμνετε χιλίαν εἰδῶν τρέλλας καὶ συγχωρεῖσθε, διότι εἶσθε ἄνδρες· καὶ ἔπειτα ἔρχεσθε καὶ μᾶς λέγητε ὅτι εἶσθε δυστυχεῖς, διότι; διότι ἔχετε ὅλα τὰ βάρη καὶ τὰς εὐθύναις; δηλ. ἔχετε ὅλα τὰ ἀξιώματα, καὶ ὅλα τὰ προνόμια.

Ἄλλ' ἐλησμονήσα, ἔχουμεν καὶ ἡμεῖς προνόμια καὶ ἴσως δι' αὐτὰ θὰ μᾶς θεωρεῖτε εὐτυχεῖς. Μᾶς σεβίρουν πρῶτες στὸ τραπέζι, πρῶτες ἡμεῖς θὰ πάρωμε τὸ Τσαί, καὶ ὅταν πέσῃ τὸ γάντι ἢ τὸ μανδύλι μας εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ σκύψητε νὰ μᾶς τὸ πάρητε. Τί μεγάλη ἀλήθεια εὐτυχία αὐτὴ προσέθεσαν εἰρωνικώτατα. Ἄ! εἰς αὐτὰ ὁ μνηστήρ μου ἰδίως εἶνε σκλάβος τῶν γυναικῶν δὲν εἶνε ἀλήθεια, Κώστας;

— Ὅσον εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁμιλεῖς χαριτωμένα, εἶπεν ἐκεῖνος καὶ ἐκύταξε τὴν μνηστὴν του κατὰμματα.

— Νὰ δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι σὰς περὶ ὅλους εἰς τὰ κομπλιμὰντα, εἶπεν ἡ Ἰουλία καὶ ἐγέλασε ζωηρῶς. Ὅλοι ἐγέλασαν τότε μαζὶ τῆς καὶ ὁ καθένας προσέθετο κάτι ἐπεινετικὸν νὰ εἰπῆ εἰς τὴν Ἰουλίαν.

Ἡ ζωηρὰ αὐτὴ συνομιλία εἴλκυσε πολλοὺς σιγά, σιγά, καὶ ἔτσι ἐσχηματίσθη ἕνας κύκλος ἐπισπεπτῶν γύρω τῆς Ἰουλίας. Μία λεπτοκαμωμένη ξανθὴ πολὺ φίλη τῆς, χωρὶς νὰ πολυπροσέξῃ περὶ τίνοιο ἐπρόκειτο, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Ἰουλίαν, τὴν ἐπλησίασε μολὶς ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν καὶ εἶπε μὲ ἀφέλειαν.

Μπράβο, Λιλή μου, ὠραῖα τοὺς τὰ εἶπες τῶν Κυρίων· αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, καὶ τῆς ἐθώπευσε τὸ κεφάλι, ἐνῶ ὀπίσω τῆς, μίαν ἄλλη κυρία μὲ ἔκφρασιν κακὴν ἔλεγε στὴ διπλανὴ τῆς. Οὐφ κ' αὐτὴ μὲ τὲς θεωρίας τῆς δὲν τὴν χωνεύω. Ἡ φίλη τῆς τὴν ἤκουσε καὶ χαμογέλασε. Ἐνόησε ὅτι ἀπὸ ζήλια δὲν εὕρισκεν εὐχάριστον τὴν Ἰουλίαν καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, τὴν ἀφῆκε καὶ προχώρησε λίγο πρὸς τοὺς κυρίους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Εἰς τὸν Παρνασσόν. Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ὠμίλησε ὁ κύριος Π. Καράλης εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Παρνασσού περὶ τοῦ «ψυχολογικοῦ ἐρυθήματος» κατὰ τὸν Δαρβίνον καὶ Μελινάντ. Ὁ εὐφραδῆς ὠμιλητῆς διήρσε τὰς αἰτίας τοῦ ἐρυθήματος εἰς τέσσαρας κατηγορίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπὸ διαφόρους ἀφορμὰς μία καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε εἶνε ἡ αἰτία ἢ πάλιν ἡ ὁποία γίνεται εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον μεταξὺ δύο διαφόρων αἰσθημάτων καὶ ἀποτελέσματος τῆς ὁποίας εἶνε τὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ὑπεστήριξε μὲ διάφορα ὠραῖα καὶ πειστικὰ παραδείγματα. Ἐπειτα ἐξήγησε, διατὶ ἐρυθρῶν τὸ πρόσωπον προπάντων καὶ οὐχὶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες καὶ ἐπίσης διὰ παραδειγμάτων ἐβεβαίωσε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς οἰανδήποτε φυλὴν καὶ ἂν ἀνήκουν ἐρυθριοῦν. Καὶ ἐτελείωσε τὴν ὠραίαν, διδακτικὴν καὶ ἐπαγωγὸν ὠμιλίαν του μὲ μίαν ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς νέους, λαθῶν δύο περικοπὰς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Ἡ προτελευταία δυναυλία τοῦ Ὁδείου. Τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης ἐδόθη ὠραία καὶ πάλιν ἡ συναυλία τοῦ Ὁδείου ἐν τῷ μέσῳ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἐξετελέσθη θαυμάσια ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, τῆς τῶσον τελειῶς κατηρητισμένης καὶ ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ κ. Choisy διευθυνομένης ἡ «Symphonie pathétique» τοῦ Τσεϊκόφσκυ, ἡ ὁποία ἐνθουσίασε τὸ κοινὸν καὶ κατεχειροκροτήθη.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος ἔπαιζεν ἡ δις Εὐγενία Πρωῦ, μαθήτρια τῆς δος Α. Δρακοπούλου τὸ Concerto εἰς σὺλ ἔλασσον τοῦ Μένδελ-σολ μὲ συνοδείαν τῆς ὀρχήστρας, μὲ μεγάλην τέχνην καὶ ἀκρίβειαν, ἀναδειχθεῖσα ἀξία μαθήτρια τῆς διδασκαλοῦ τῆς. Κατόπιν ἡ δεσποινὴ Χρηστίνα Κορομηλᾶ ἀπὸ τὴν τάξιν τῆς κυρίας Φεράλδη ἐτραγούδησε μίαν Berceuse τοῦ Holmes καὶ μίαν συμφωνίαν τοῦ Massenet, μετὰ τῆς ἀκριβείας καὶ γλυκύτητος ἡ ὁποία διακρίνει τὰς μαθητρίδας τῆς κ. Φεράλδη.

Ἡ δις Εὐφροσύνη Μπερτζουάνη, μετὰ ταῦτα, μαθήτρια τῆς κυρίας Βωττι-Κμοῦνκε, ἔπαιξε μὲ τέχνην τὴν 13ην Ῥαψωδίαν τοῦ Listz. Καὶ ἐτελείωσε ἡ τῶσον ἐκλεκτὴ αὐτὴ Συναυλία μὲ τὴν γνωστὴν «Jota Aragonesa» τοῦ Saint Saëns ἐκτελεσθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας. Καὶ οὕτω μὲ τὴν συναυλίαν ἡ ὁποία δίδεται τὸ προσεγὲς Σάββατον κλείη ἡ χειμερινὴ περίοδος τῶν Συναυλιῶν τοῦ Ὁδείου μας, εἰς τὸ ὅποιον τόσας πολλὰς καὶ τελείας ἀπολαύσεις ὀφείλει ὁ μουσικὸς κόσμος τῶν Ἀθηναίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σ. Στ. Νέαν Ὑόρκην. Ἡ ἐπιστολή σας μοὶ ἐπροξένησε πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἐνεγράφητε συνδρομητρία. Ἡμερολόγιον δὲν ἐξεδόθη. Ἄλλ' οὔτε ὑπάρχει περίσσευμα, ἀφοῦ ἡ συνδρομὴ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶναι φρ. χρ. ὀκτώ.—Καν Μ. Κ. Α. Πύργον. Ἐπιστολή μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ διὰ καλὰ καὶ θερμὰ λόγια.—Καν Π. Α. Βάρνα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Καν Α. Φ. Βάρναν. Ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου συνδρομῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω.—Καν Αἰ. Ἄν. Βερκέτελ-Σάμπ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Σ. Κρ. Ἄμφισσαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Στ. Κ. Ἄγιον Γεώργιον Βόλου. Ἡ κερδισθεῖσα Χειραφετημένη εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀποδείξεων σᾶς στέλλεται διὰ ταχυδρ. δέματος. Πεντηκοντάλεπτον ἐλήφθη Εὐχαριστίας.—Δα Ε. Ἄμφισσαν. Ἡ ἀπόδειξις σας εἶχεν ἀποσταλῆ ἐντὸς τοῦ φυλλοῦ σας. Φέρει τὸν ἀριθ. 28, ὡς φαίνεται εἰς τὸ στέλεχος τοῦ διπλοτύπου μας. Ἐξετάσατε τί ἐκέρδισε.—Καν Ἀν. Δ, Gruns-

nick. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ὑπόλοιπον 2 φρ. εἰς τὴν διάθεσίν σας. Κον Δ. Τσ. Τραπεζοῦντα. Εἶχον ἀποσταλεῖ, ἀλλὰ στέλλονται καὶ πάλιν.—Καν Σ. Δ. Μεταξάτα. Στέλλεται.—Καν Σ. Π. Πάτρας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται. Καν Δ. Μ. Βόλον. Ὅσον θερμὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ πόλις σας, δὲν σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς Ἀθήνας τὸ θέρος.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Φοντὰν ἀπὸ σοκολάτα. Ἐτοιμάζεται τὸ φοντὰν δηλ. 1½ ὀκτ ζάχαρι, 2 ποτήρια νερὸ καὶ ἓνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ λεμόνι. Βάζετε τὴν ζάχαριν μὲ τὸ νερὸ καὶ βράζει καὶ ἀφοῦ δέσει ρίχνετε τὸ λεμόνι, ἔπειτα τὴν δοκιμάζετε εἰς τὸ νερὸ καὶ ὅταν μὲν στερεὰ καὶ πίνεται τότε τὴν βγάζετε τὴν ἀφήνετε καὶ κρυώνει καὶ ἔπειτα τὴν γυρίζετε καὶ ἅμα κόψει τὴν ζυμόνετε τὴν κάνετε μικρὰς μπάλας τῆς ἀρήνετε καὶ στεγνόνουν καλὰ, ἔπειτα λυόνετε μίαν πλάκα σοκολάτα μὲ πολὺ λίγο νερὸ, βάζετε 4 πλακάκια βούτυρο τοῦ κακάου καὶ τὴν ἀνακατεύετε ὅσο νὰ λυώσῃ καὶ τὸ βούτυρο, ἔπειτα ρίχνετε μέσα τὰ μπαλάκια, καὶ μὲ δύο πηροῦνια τὰ ἀνακατεύετε ὅσο νὰ τυλιχθοῦν εἰς τὴν σοκολάτα. ἔπειτα τὰ βάζετε ἐπάνω εἰς μίαν πιπέτα καὶ τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώσουν καλὰ εἰς μέρος δροσερὸν.

Τὰ Βιβλία τῆς Ἀγῆς. Ὑπὸ κ. Κ. Παρρέν. Ἡ χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα. Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γυναικὰς τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὰς ἀνκτροφομένας μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προσημοῦ των ὡς ἀνθρωπίνων ὄντων ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν Χειραφετημένην περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ'πόλεως, εἰς τὴν Μάγισσαν ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Καθὲν ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3 διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 27 καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Κυρία ἄριστα κατηρητισμένη καὶ πτυχιούχος συνιστωμένη θερμῶς παρὰ τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἴτε οἰκοδιδασκάλου, εἴτε ἀναγνωστρίας καὶ συνοδοῦ κυρίας ἢ δεσποινίδος. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλβετὶς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς ζητεῖ παραδόσεις ἰδίως διὰ μικρὰ παιδιὰ. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.